ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΠΡΟΝΟΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Θ΄. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1919. ΑΡΙΘ. 193

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: *Ἀρχιμ. Χρυσ. Παπαδοπούλου.* — Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν. — Ὁμιλία σύντομος εἰς τὸν Ἀπόστολον τῆς Β΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν. — *Β. Κουτέρη,* Τὰ ἀγαθὰ τοῦ Προσκοπισμοῦ. — Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐν διωγμῷ. — Γεγονότα καὶ σκέψεις. — *Χρονικά:* Ἐκκλησιαστικά. — Δήλωσις. — Ἡ Διαχείρισις. — Ἀλληλογραφία. — Νέαι Συγγραφαί.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἡ «Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν» φαίνεται ἤδη πραγματοποιουμένη. Τὰ Ἔθνη θ᾽ ἀποτελέσωσι στενὸν πρὸς ἄλληλα σύνδεσμον, χωρὶς ν᾽ ἀποβάλωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ κρατικὴν αὐτῶν αὐτοτέλειαν, ἀλληλοβοηθούμενα εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀνάπτυξιν, πρὸ πάντων δὲ προλαμβάνοντα τοὺς πολέμους. Εἶναι λοιπὸν προφανὲς ὅτι νέα περίοδος τῆς ἱστορίας ἄρχεται μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ προσφάτου πολέμου, οὗτινος αἱ ἀπερίγραπτοι φρικαλεότητες ἔτι μᾶλλον ἐνίσχυσαν τὴν ὡραίαν ταύτην καὶ μεγάλην ἰδέαν τῆς «Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν».

Ἀλλ᾽ ἡ ἰδέα αὕτη ἐξεπήγασεν ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅστις ἐκήρυξε τὴν ἰσότητα καὶ ἀδελφότητα τῶν ἀνθρώπων, τὴν κατάργησιν τῶν πολέμων καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης, τὸν ἀπόλυτον σεβασμὸν τοῦ δικαίου καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐπὶ πάντων τούτων θὰ στηριχθῇ ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν. Τούτου δ᾽ ἕνεκα δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἤδη ὑφίσταται τοιαύτη Κοινωνία ἐν τῷ Χριστιανισμῷ, διότι, ἐνῷ μέχρις αὐτοῦ ἕκαστον Ἔθνος εἶχεν ἰδίαν θρησκείαν, ἥτις ἀπετέλει τὸ διακριτικὸν αὐτοῦ γνώρισμα καὶ κατ᾽ ἐξοχὴν τὸν λόγον τῆς ἀποξενώσεως καὶ τοῦ χωρισμοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν λοιπῶν Ἐθνῶν, ὁ Χριστιανισμὸς

συνήνωσε πάντα τὰ Ἔθνη εἰς ἕν, εἰς μίαν Κοινωνίαν Ἐθνῶν. Δυστυχῶς αἱ ἀνθρώπιναι ἀδυναμίαι διέσπασαν τὸν ἰδεώδη ἐκεῖνον σύνδεσμον πάντων τῶν Ἐθνῶν, τὸ πολυθρήνητον σχίσμα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐχώρισεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, αἱρέσεις καὶ πλάναι διέσπασαν τὴν ἑνότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς Κοινωνίας. Ἀλλ' αὕτη δὲν ἔπαυσεν ὑπάρχουσα, αἰωνία οὖσα. Ὑφίσταται καὶ σήμερον οὐ μόνον ἡ εὐρυτάτη κοινωνία πάντων τῶν χριστιανικῶν λαῶν, διότι, ὁσονδήποτε διῃρημένοι καὶ ἀσύμφωνοι οὗτοι εὑρίσκονται πρὸς ἀλλήλους, ἀναγνωρίζουσι τὸν μεταξὺ αὐτῶν ὑφιστάμενον σύνδεσμον τῆς χριστιανικῆς πίστεως καθόλου· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἡ μία, ἁγία, ἀποστολικὴ καὶ καθολικὴ Ἐκκλησία, ἥτις εἶναι «Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν». Πολλὰ ὁμοῦ Ἔθνη, Ἕλληνες, Ρῶσοι, Ρωμοῦνοι, Σέρβοι, ἀποτελοῦσι μίαν χριστιανικὴν κοινωνίαν, πολλαὶ ὁμοῦ Ἐκκλησίαι, ΚΠόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Κύπρου, Ρωσίας, Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ τῆς νῦν σχηματιζομένης Νοτιοσλαυΐας ἀποτελοῦσιν ἰδεώδη «Κοινωνίαν Ἐκκλησιῶν», ἑνότητα ἀδιάσπαστον, διασώζουσαι μὲν ὡς αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν καὶ διοικητικὴν αὐτοτέλειαν, ἀλλ' ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην Ἐκκλησίαν, μίαν μεγάλην καὶ ἰδεώδη Κοινωνίαν, κεφαλὴν γνωρίζουσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἡ θαυμασία ὀργάνωσις τῆς Κοινωνίας ταύτης τῶν Ἐκκλησιῶν, ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν ἐν ΚΠόλει Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, διευθύνεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ παραβιάζηται μὲν ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰσότης τῶν μελῶν τῆς Κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ ἡ τελεία ἑνότης αὐτῆς. Πάντα τὰ μέλη αὐτῆς λέγονται καὶ εἶναι ἀδελφοί.

Ἡ μέχρι τοῦδε τυραννικὴ ἐξουσία τῶν Τούρκων ἐν ΚΠόλει παρεκώλυε πᾶσαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐνέργειαν, ἀλλὰ νῦν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ ΚΠόλει πάντως ὁ Πατριάρχης θ' ἀποκτήσῃ καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργείας οὐ μόνον διὰ τὴν ὑπ' αὐτὸν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας τὰς ὀρθοδόξους, διὰ τὴν ὑφισταμένην νῦν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν. Πρὸς τοῦτο ὁ Πατριάρχης θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ παρ' ἑαυτῷ ἀντιπροσώπους πασῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ συγκαλῇ τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν καὶ ἄλλους Ἐπισκόπους εἰς Ἐνδημούσας Συνόδους ἐν ΚΠόλει πρὸς ἐξέτασιν καὶ

ἐπίλυσιν τῶν γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, τῶν εἰς τὴν ὅλην ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀναφερομένων. Τὰ ἐπασχολοῦντα σήμερον πάσας σχεδὸν τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ζητήματα μεταρρυθμίσεων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἠδύναντο νὰ εὕρωσι ταχέως τὴν ἁρμόζουσαν ἐπίλυσιν αὐτῶν ἐν ΚΠόλει.

Ἀλλ᾽ ἠδύνατο νὰ ἱδρυθῇ καὶ εὐρυτέρα Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν οὐχὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ τῆς λέξεως «κοινωνία» ἐννοίᾳ, ἀλλὰ κατὰ τὴν γενικὴν αὐτῆς ἔννοιαν ὡς Ἐπικοινωνία τῶν ὀρθοδόξων ἅμα καὶ τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν. Βεβαίως τοιαύτης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν ἀρχηγὸς ἠδύνατο νὰ καταστῇ ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης, καταλαμβάνων τὴν ἣν εἶχε πρὸ τοῦ Σχίσματος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας θέσιν ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔδει ν᾽ ἀπορρίψῃ τὸ ἀπολυταρχικὸν πρωτεῖον, ὅπερ οὐδαμῶς δύναται νὰ γίνῃ ἀνεκτὸν ἐν τῇ ἐπὶ δημοκρατικῶν βάσεων στηριζομένῃ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐπειδὴ δέ, δυστυχῶς, οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπὶς περὶ τούτου, ἐνδεδειγμένος ἀρχηγὸς καὶ ταύτης τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Ἐξ ὀνόματος τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ μετὰ συναίνεσιν αὐτῶν θὰ ἠδύνατο νὰ προσκαλέσῃ πάσας τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ χριστιανικὰς Κοινότητας, μηδὲ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐξαιρουμένης, εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἀπαρτισμὸν τῆς μεγάλης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀναμφιβόλως πλεῖσται Ἐκκλησίαι, καὶ πρώτιστα πάντων ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ Παλαιοκαθολική, προθύμως θὰ ἐδέχοντο τὴν πρόσκλησιν ταύτην, θ᾽ ἀπέστελλον ἀντιπροσώπους αὐτῶν εἰς ΚΠολιν, καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν θ᾽ ἀπετέλουν τὸ Συμβούλιον τῆς μεγάλης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὰ ἐπακολουθήματα τοιούτου συνδέσμου τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι πρόδηλα. Πρὸ παντὸς θὰ παρεσκευάζετο οὕτως ἡ ποθητὴ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν τοιαύτῃ ἐπικοινωνίᾳ πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας συστηματικώτερον καὶ εὐχερέστερον ἠδύνατο νὰ ἐξετάσῃ τὰς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν ἑτεροδόξων ὑπαρχούσας διαφορὰς καὶ νὰ πείσῃ αὐτοὺς περὶ τῆς ἀληθείας, ἣν ἀλώβητον αὕτη διασώζει. Ἡ φιλικὴ ἐπικοινωνία καὶ προσέγγισις θὰ καθίστα ἡμέραν τινὰ δυνατὴν τὴν ἕνωσιν. Ἀλλὰ καὶ πρὸ ταύτης

ἡ μεγάλη Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τῶν ἡνωμένων ἱεραποστολικῶν δυνάμεων θὰ ἐνίσχυε τεραστίως τὸ ἔργον τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ μεταξὺ τῶν μὴ χριστιανικῶν λαῶν, θὰ κατεπολέμει τὰς ἀντιχριστιανικὰς ἰδέας καὶ θὰ προελάμβανε τὴν διάδοσιν αὐτῶν μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν λαῶν, θὰ κατέπαυε τὸν ἐν τῇ Δύσει ἀκήρυκτον πόλεμον τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας καὶ θὰ κατήργει ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὸ μέγα σκάνδαλον τοῦ προσηλυτισμοῦ ἐν τοῖς Χριστιανοῖς ὑπὸ ἑτεροδόξων ἱεραποστόλων διενεργούμενον, θὰ ἐνίσχυε πᾶσαν ἀγαθὴν πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ προσπάθειαν.

Ἀλλ' ἐπὶ πλέον τοιαύτη Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ ἐνίσχυε τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν ἔργον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἐφ' ὅσον ἡ κοινωνία αὕτη δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ μόνον διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΜΙΛΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΤΗΣ Β΄. ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου χρησιμοποιεῖ ὅλα τὰ ψυχικὰ ἐλατήρια, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐπηρεάσουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν τήρησιν τῶν θείων ἐντολῶν.

Τοιουτοτρόπως λέγει πρὸς τὸν χριστιανόν· φύλαττε τὰς ἐντολάς, διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ τὸ καθῆκόν σου, τοῦτο ἐνδεικνύει ὁ προορισμός σου, τοῦτο ἐπιβάλλει ἡ κλῆσις καὶ ἡ ἠθικὴ τελειοποίησίς σου.

Ἄλλοτε πάλιν προβάλλει εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς κίνητρον καὶ δέλεαρ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, ἄξιον νὰ ἀγαπᾶται μὲ ὅλην τὴν διάνοιαν, ὅλην τὴν καρδίαν, ὅλην τὴν ψυχὴν καὶ ὅλην τὴν δύναμιν ἡμῶν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπάρχουν καὶ χαμηλότεραι καὶ τραχύτεραι ψυχαί, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπηρεάζονται ἐπαρκῶς ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα ἐλατήρια, καὶ τὰς ὁποίας κοσμικὰ συμφέροντα, φιλοδοξίαι, πλεονεξίαι, ἡδοναὶ

παρασύρουν πολλάκις εἰς τὴν ἁμαρτίαν χωρὶς νὰ τὰς ἀναχαιτίζῃ ἡ ἐπαγγελία τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ὁ θεῖος λόγος ἐπισείει εἰς αὐτὰς καὶ τὸν φόβον καὶ τὴν τιμωρίαν διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἐμμονῆς των εἰς τὴν παρακοὴν καὶ εἰς τὴν ἀνομίαν.

Καί, διὰ νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, πολὺ ὀλίγοι δύνανται νὰ εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποιῖοι ἠμποροῦν ν᾽ ἀποφεύγουν τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ πραγματοποιοῦν τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ μόνον χάριν τῆς ἀγάπης του καὶ μακρὰν ἀπὸ τὸν φόβον του. Μία τοιαύτη ἀρετὴ εἶνε καθ᾽ ὑπερβολὴν ὑψηλὴ καὶ ἰδανική, ὥστε νὰ μὴ εἶνε κατορθωτὴ εἰς ὅλους. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἅγιοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐστάθησαν ἱκανοὶ νὰ πραγματοποιήσουν τὸ τοῦ Ἰωάννου, ὅτι «ἡ ἀγάπη βάλλει ἔξω τὸν φόβον», ἀδύνατον νὰ μὴ εἶχον διάστημα τῆς ζωῆς αὐτῶν, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ψυχή των ἐβάδιζε πρὸς τὴν ἀγάπην χειραγωγουμένη ἀπὸ τὸν φόβον. Καὶ οἱ ἄνθρωποι καθόλου θὰ εἴμεθα κατὰ πολὺ καλήτεροι καὶ θὰ ἀπείχομεν ἀπὸ πολλὰ ἀνομήματα, ἐὰν ἐθέτομεν πάντοτε ὑπ᾽ ὄψιν μας τὴν χαλιναγωγὸν φωνὴν τοῦ σημερινοῦ ἀποστόλου. Ποίαν; ὅτι «εἰ ὁ δι᾽ ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας;»

Καὶ πράγματι· τί μᾶς πληροφορεῖ ἡ πρὸ Χριστοῦ ἱστορία τῶν Ἰουδαίων; ὅτι πᾶσα παράβασις τῶν ἐντολῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου ἢ τῶν παραγγελιῶν, τὰς ὁποίας διεμήνυεν ὁ Θεὸς διὰ τῶν προφητῶν, ἐπατάχθη καὶ ἐτιμωρήθη. Ἐπατάχθη εἴτε ἦσαν οἱ παραβάται ἄτομα, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, εἴτε ἦσαν ὁλόκληρον τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος. Ἐὰν λοιπὸν τότε ἐλειτούργει ἡ θεία δικαιοσύνη, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μένουν οἱ χριστιανοὶ ἀτιμώρητοι εἰς τὰς ἁμαρτίας των, ἀφοῦ ἡ ἰδική των παρακοὴ εἰς τὸν Χριστόν, τὸν ἀποθανόντα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας των, τὸν δόσαντα εἰς αὐτοὺς τόσην χάριν καὶ τόσα μέσα διορθώσεως, ἀποτελεῖ κατὰ πολὺ μεγαλήτερον καὶ βαρύτερον ἔγκλημα;

Ἀλλ᾽ εἶνε ἀγαθὸς καὶ ἐπιεικὴς ὁ Θεός; Ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅμως ὅτι εἶνε καὶ ἅγιος, ὥστε νὰ μὴ συμβιβάζεται πρὸς τοὺς ἐπιμένοντας εἰς τοὺς μολυσμοὺς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀκόμη δὲ καὶ δίκαιος, ὥστε νὰ μὴ δύναται ν᾽ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας του πρὸς τοὺς ἀνόμους καὶ ν᾽ ἀφήσῃ διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἀνεξικακία

του ἐξουθενωμένον καὶ ἐκμηδενισμένον τὸν νόμον τοῦ Εὐαγγελίου του. Διὰ τοῦτο ἐσάλπιζε μὲ τὸ στόμα τῶν προφητῶν του «δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς». Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίαν του παραγγέλλει νὰ ζητῶμεν πρῶτον τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἐὰν δὲν τὴν ζητήσωμεν; Εἰς μυρία χωρία τῆς Γραφῆς ὄχι μόνον ἀποδοκιμάζονται, ἀλλὰ καὶ ἀπειλοῦνται δι᾿ αἰωνίων ποινῶν οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν. Καὶ ἀνομία εἶνε πᾶσα παράβασις τῶν θείων ἐντολῶν, εἰς τὰς ὁποίας μᾶς καλεῖ εἴτε τὸ καθῆκον τοῦ νὰ μὴ βλάπτωμεν τὸν πλησίον μας, εἴτε ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ παρέχωμεν πρὸς αὐτὸν ὅλον τὸ καλὸν πρὸς τὸ ὁποῖον εἴμεθα ἱκανοί, ἔστω καὶ μὲ πολὺν κόπον καὶ μὲ μεγάλην θυσίαν μας.

Τί δὲ θὰ ἀντιτάξωμεν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τιμωρίας; Τὰ πάντα θὰ βοηθήσουν πρὸς τὴν καταδίκην μας: τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπου γράφονται ὅλα τὰ καθήκοντά μας καὶ μᾶς δίδονται ὅλαι αἱ ὁδηγίαι τῆς διαγωγῆς μας· ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐκ τῶν ἱερῶν ναῶν της μᾶς ὑπενθυμίζει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ὑπὲρ πάντα δὲ ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος μᾶς ἠγάπησεν, ἐνῷ ἤμεθα ἁμαρτωλοί, μέχρι θανάτου, καὶ ἔχυσε τὸ αἷμά του, διὰ νὰ τὸ ἐπωφεληθῶμεν ἡμεῖς πρὸς μετάνοιάν μας, πρὸς ἁγιασμόν μας καὶ πρὸς στήριξιν εἰς τὴν νέαν δι᾿ αὐτοῦ ζωήν, ζωὴν πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης.

Καὶ ὅμως πλῆθος ὄχι πλέον ἀπίστων, ἀλλὰ χριστιανῶν, ἀπορροφώμενα ἀπὸ τὴν τύρβην τοῦ καθημερινοῦ βίου, αὐταπατώμενοι περὶ τῆς σταθερότητος τῆς ἐπιγείου ζωῆς, παρ᾿ ὅλους τοὺς θανάτους, οἱ ὁποῖοι συμβαίνουν καθ᾿ ἑκάστην, βαδίζουν τὴν ὁδόν των μόνον μὲ τὴν μέριμναν τῶν προσωρινῶν πραγμάτων· ἐνῷ δὲ φοβοῦνται τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὰς δυσκόλους περιστάσεις, λησμονοῦν ὅτι τίποτε δὲν ὀφείλουν νὰ φοβῶνται τόσον ὅσον τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ πλήξῃ καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τιμωρίας ὄχι μόνον δι᾿ ἑβδομάδας καὶ μῆνας καὶ ἔτη, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

Πολλοὶ λέγουν ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας μας τὰ πάθη καὶ τὰ ὑλικὰ συμφέροντα ἐξασκοῦν τρομερὰν πίεσιν καὶ τυραννίαν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γείνῃ σώτειρα ἀντίδρασις κατὰ τῆς

τόσης βασιλείας τοῦ κακοῦ; Τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς πληροφορεῖ· ἀλλὰ καὶ ἡ πεῖρα τῶν ἀνθρώπων μᾶς δεικνύει ποῦ δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν τὴν θεραπείαν.

Ἡ αὔξησις τῆς ἀπιστίας, καταργοῦσα πάντα πρὸς τὸν Θεὸν φόβον, ἀφήνει τὰς ψυχὰς οἰστρηλατημένας πρὸς πᾶσαν παράβασιν καὶ ἀνομίαν, ἀφήνει μόνον νὰ ἱκανοποῆται προσκαίρως τὸ πάθος καὶ ἡ ὄρεξις.

Ἡ ἐνίσχυσις τῆς πίστεως, ἡ αὔξησις τοῦ θείου φόβου, ἡ διέγερσις τῆς πεποιθήσεως ὅτι ὁ παραβάτης, καὶ ἐδῶ καὶ μετὰ θάνατον, θὰ ἔχῃ νὰ λογαρισθῇ μὲ τὴν θείαν δικαιοσύνην, ἡ ὁποία μακροθυμεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ, ἰδοὺ τὰ δεδοκιμασμένα μέσα, διὰ τῶν ὁποίων χαλιναγωγοῦνται αἱ ἄτακτοι καὶ ἀνώμαλοι ψυχαί, καὶ καθοδηγοῦνται εἰς τὴν πειθαρχίαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν εὐεργεσίαν πρὸς τὸν πλησίον.

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΥ

Ὑπὸ τὴν πνοὴν καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὑγιεστέρων ἰδεῶν, τῶν μορφωθεισῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, προέκυψε κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ὁ θαυμάσιος θεσμὸς τοῦ Προσκοπισμοῦ. Ὁ Προσκοπισμὸς ἔχει μεγάλην σημασίαν οὐχὶ μόνον διὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καί, ἰδιαίτατα, διὰ τὴν ψυχὴν τῶν νέων γενεῶν, διότι δι᾽ αὐτοῦ ἠθικῶς καὶ σωματικῶς διαπλάσσονται οἱ νέοι, ἤτοι ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν διδάσκονται εἰς αὐτοὺς τὰ ἱερώτερα, εὐγενέστερα καὶ ἐθνικώτερα αἰσθήματα, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ συγχρόνως ὑποδεικνύονται οἱ ἀπαραίτητοι κανόνες τῆς ὑγιεινῆς, διὰ τῶν ὁποίων ἀποκτῶσιν ὑγιὲς καὶ ἀκμαῖον σῶμα.

Καὶ πρῶτον ἐμπνέει εἰλικρινῆ καὶ βαθεῖαν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην διὰ τῆς χειραγωγήσεως τῆς διανοίας τῶν νέων εἰς τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ ὡραίου καὶ ὑψηλοῦ ἐν τῇ ἀπεράντῳ σχολῇ τῆς φύσεως. 2ον Πρὸς τὴν μεγάλην, οὐράνιον, εὐγενεστάτην ἰδέαν τῆς πατρίδος διδάσκει ἀγάπην ἀνέκφραστον, σεβασμὸν βαθύτατον, λατρείαν θρησκευτικήν. 3ον Ἠλεκτρίζει τὰς ψυχὰς τῶν νέων

μὲ τὴν ἀπεριόριστον στοργὴν καὶ αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν πρὸς τοὺς γονεῖς των, διότι διδάσκει ὅτι ἡ πατρικὴ οἰκία εἶναι τὸ φυτώριον ὅλων τῶν καλῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα συνεχῶς ποτίζονται διὰ τῶν ἀδιαλείπτων συμβουλῶν καὶ παραδειγμάτων τῶν γονέων, ἅτινα, ὅταν μετὰ ταῦτα ἀναθάλωσι καὶ ἐνισχυθῶσι, θὰ τοῖς χρησιμεύσωσι διὰ τὸν μετέπειτα βίον. 4ον Ἐνισχύει τὸ αἴσθημα τῆς ἀμοιβαίας στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως, τὸ συνδέον τοὺς ἀδελφοὺς πρὸς ἀλλήλους, ἐκμηδενίζει τὰ μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μίση, ἔριδας, ζηλοτυπίας, διχονοίας, τὰ ἀπαίσια ταῦτα προανακρούσματα τῆς ψυχρότητος, χωρισμοῦ καὶ ἀδελφοκτονίας πολλάκις. 5ον Προφυλάττει τοὺς νέους ἀπὸ τὸν μέγαν κίνδυνον τῶν ἀνηθίκων, αἰσχρολόγων καὶ μεστῶν παντοίων ἐλλαττωμάτων ἐπιβλαβῶν φίλων, διὰ τῆς συναναστροφῆς τῶν ὁποίων καταστρέφονται καὶ οἱ λαμπρότεροι χαρακτῆρες. 6ον Καλλιεργεῖ τὸ αἴσθημα τῆς συμπαθείας καὶ εὐσπλαγχνίας τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ θεωρῶσι τὴν ἀγαθοεργίαν οὐχὶ μόνον ὡς καθῆκον, ἀλλὰ καὶ ὡς ψυχικὴν ὁρμὴν εὐγενῆ, ὡς ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεώς των. Καὶ τὸ αἴσθημα τοῦτο τῆς συμπαθείας διδάσκει νὰ ἐπεκτείνωσιν ἐπὶ πάντας ἀδιακρίτως τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὰ τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ ἀγαπᾷ καὶ προστατεύῃ, ἀντὶ νὰ βασανίζῃ καὶ κακομεταχειρίζεται. 7ον Μετὰ τὴν σωτήριον συνήθειαν τῆς ἀγαθοεργίας προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα τῆς φιλαργυρίας, τῆς ἠθικῆς ταύτης λέπρας, ἥτις ἀποκτηνώνει τελείως τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν καθιστᾷ ἱκανὸν νὰ διαπράξῃ τὰ φοβερώτερα κακά. Ἀποτρέπει ὅμως αὐτοὺς ἀπὸ τὸ ἀντίθετον αἴσθημα τῆς ἀσωτείας, διότι διδάσκει τὴν οἰκονομίαν, νὰ φείδωνται δηλονότι πάσης περιττῆς δαπάνης χάριν τῶν ὀρέξεων καὶ τῶν ἀνοήτων ἰδιοτροπιῶν. 8ον Ποδηγετεῖ τοὺς νέους πρὸς τὴν λιτότητα, ἐγκράτειαν εἰς τὴν τροφήν, τὸν μέτριον ὕπνον, τὴν ἐργασίαν, καὶ ἐν γένει εἰς πᾶσαν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν ἄσκησιν, διὰ τῶν ὁποίων τὸ μὲν σῶμα διατηρεῖται ὑγιές, ἡ δὲ ψυχὴ ἠθικῶς ἀμόλυντος. 9ον Παριστᾷ τὴν μὲν ἀλήθειαν ὡς δένδρον πολύτιμον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμφαίνεται ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς καὶ ἡ εὐθύτης τῆς καρδίας, τὸ δὲ ψεῦδος ὡς γνώρισμα τῆς κακίας καὶ πονηρίας. 10ον Ἵνα μὴ φθείρεται ἡ ὑγεία τῶν νέων, ἐλαττοῦνται αἱ δυνάμεις των, καὶ αἰσθανθῶσι προώρως τὰ προανακρούσματα τοῦ γήρατος, ἐμπνέει τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν

ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν, τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν ὑπαίθριον βίον καὶ τὸν καθαρὸν καὶ ζωογόνον τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς θαλάσσης ἀέρα, τὴν λατρείαν πρὸς τὴν σωτήριον ψύχωσιν τῆς καθαριότητος καὶ τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδιάς, διὰ τῶν ὁποίων ἀποκτῶνται τὰ χαλύβδινα στήθη, αἱ ρόδιναι παρειαί, καὶ οἱ ἰσχυροὶ μυῶνες· διότι δὲν ζητεῖ ὁ Προσκοπισμὸς νὰ ἀναδείξῃ μόνον πολίτας πεπαιδευμένους καὶ ἐμπνευσμένους ὑπὸ ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων, ἀλλὰ καὶ νέους ὑγιεῖς, εὐρώστους, ἀκμαίους, δυναμένους νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν πατρίδα διὰ τοῦ βραχίονος ἐπίσης καλῶς, ὅσον καὶ διὰ τῆς διανοίας.

Ἂς ἐγερθῇ λοιπὸν μία εὐγενὴς ἅμιλλα μεταξὺ ὅλων τῶν γονέων, κληρικῶν, διδασκάλων καὶ μαθητῶν ὑπὲρ τοῦ Προσκοπισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου διδάσκεται ὁ φλογερὸς πρὸς τὴν πατρίδα ἐνθουσιασμὸς καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, διαχύνεται δὲ εἰς τὰς ἀναιμικὰς φλέβας τοῦ ἔθνους ἡμῶν νέα ζωή, νέον σφρῖγος.

Θ. ΚΟΥΤΕΡΗΣ
Καθηγητὴς Β΄. Γυμν. Πειραιῶς
Ἔφορος Προσκόπων Σαρωνικοῦ.

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΔΙΩΓΜΩ

[Ἔκκλησις τῆς Ἀνωτάτης Διοικήσεως τῆς ἐν Ρωσίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διαβιβασθεῖσα πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην διὰ τῆς ἐν Ἀθήναις Ρωσικῆς Πρεσβείας μετὰ τῆς παρακλήσεως ὅπως ἀνακοινωθῇ καὶ εἰς τοὺς Πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς].

Ἡ Ἀνωτάτη Διοίκησις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν ταῖς χώραις τῆς ἀπὸ τῆς Μπολσεβικῆς ἐξουσίας ἀπελευθερωθείσης Ρωσσίας ἀπευθύνεται Ὑμῖν, σεβαστὲ Πάτερ, μὲ τὴν ταπεινὴν παράκλησιν νὰ εὐδοκήσητε νὰ παράσχητε τὴν ὑμετέραν προσοχὴν ἐπὶ τῶν ἀκολούθων:

Σφετερισθέντες κατὰ τὸ 1917 τῶν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν Ρωσσίᾳ οἱ Μαξιμαλισταὶ ἐπελήφθησαν τῆς καταστροφῆς οὐ μόνον τῶν μεμορφωμένων τάξεων τῆς κοινωνίας καὶ τῶν καλλιτεχνημάτων, ἀλλὰ καὶ πασῶν τῶν θρησκειῶν, ὡς καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν καὶ

τῶν μνημείων τῶν θρησκευτικῶν λατρειῶν, τῶν ὑπὸ πάντων σεβαστῶν.

Αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Κρεμλίνου τῆς Μόσχας, τῶν πόλεων Γιαροσλάβης καὶ Συμφερουπόλεως ἐδῃώθησαν, τὰ ἱστορικὰ θυσιαστήρια ὡς καὶ αἱ Βιβλιοθῆκαι τῶν Πατριαρχῶν ἐν Μόσχᾳ καὶ Πετρουπόλει διηρπάγησαν, ὁ Μητροπολίτης Βλαδίμηρος τοῦ Κιέβου, περὶ τοὺς 20 Ἐπίσκοποι, ἑκατοντάδες ἱερέων ἐδολοφονήθησαν. Πρὸ τῆς ἀποτελειώσεώς των οἱ Μπολσεβίκοι κόπτουν βραχίονας καὶ κνῆμας τῶν θυμάτων των, τινὲς δ' ἐνεταφιάσθησαν ζῶντες. Αἱ θρησκευτικαὶ λιτανεῖαι, παρακολουθούμεναι ὑπὸ πολυαρίθμων μαζῶν λαοῦ ἐν Πετρουπόλει, Τούλᾳ, Χαρκόβῳ καὶ Σολιγαλίτς, διεσκορπίσθησαν διὰ τυφεκισμῶν ἐν αἷς χώραις βασιλεύει ἡ τῶν Μπολσεβίκων ἰσχύς. Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία διώκεται μετὰ μείζονος θηριωδίας ἢ κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας τῆς χριστιανωσύνης. Βιάζουσι τὰς μοναχάς, διακηρύττουσι τὴν κοινότητα τῶν γυναικῶν, τὴν ἄδειαν τῶν μᾶλλον ἀτάκτων παθῶν· πανταχοῦ παρίσταταί τις μόνον εἰς τὸν θάνατον, τὸ ψῦχος καὶ τὴν πεῖναν. Ὁ πληθυσμὸς ἔχει καταβληθῆ ὑποβεβλημένος εἰς ἀνηκούστους δοκιμασίας. Μόνον ἡ Σιβηρία καὶ αἱ χῶραι τοῦ Οὐράλ, ἐξελάσασαι τοὺς Μπολσεβίκους, προβαίνουσιν εἰς τὴν διακανόνισιν τῆς ἀστικῆς καὶ θρησκευτικῆς αὐτῶν ὑπάρξεως ὑπὸ τὴν αἰγῖδα τοῦ νόμου.

Μετὰ συναισθήματος βαθείας ὀδύνης πληροφορούμεθα, Σεβάσμιε Πάτερ, τὰς δυστυχίας, ἃς ὑφίστανται ἑκατομμύρια Ρώσσων τῆς ἀληθοῦς Ρωσσίας. Ἐν ὀνόματι τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης καὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἀδελφικοῦ αἰσθήματος ἐλπίζομεν, ὅτι δυνάμεθα νὰ ὑπολογίζωμεν, Σεβάσμιε Πάτερ, ἐπὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀρωγῆς Ὑμῶν ὑπὲρ τῶν μαρτύρων τούτων τῆς πίστεως ἡμῶν ἐν τῷ εἰκοστῷ αἰῶνι».

(Ὑπογρ.) Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀνωτάτης Διοικήσεως τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας

ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ Ἀρχιεπίσκοπος Ὄμσκ.

Τὰ μέλη τῆς Διοικήσεως

ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ἀρχιεπίσκοπος Σιβηρίας

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΣΑΔΟΒΣΚΗ ἱερεὺς

ΠΕΣΣΑΡΕΦ Καθηγητὴς

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀγὼν μετ' ἐμποδίων.

Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἀποδόσεως τοῦ ἐν ΚΠόλει ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας κίνησις, καίτοι ἐκέρδησε τὰς συμπαθείας πάντων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, ἐν τούτοις δὲν γίνεται καὶ ἄνευ ἐμποδίων. Οὕτω, ὁ ἐν Λονδίνῳ, Ἄγγλος πάντως, μωαμεθανὸς M. Ispahani ἐν ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν «Daily Telegraph» (3 Φεβρ.) σφοδρῶς ἐπικρίνει τὴν «ἄγαν πολεμικὴν γλῶσσαν» τῶν ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τοῦ ναοῦ καὶ κατὰ τῶν Τούρκων ὁμιλούντων καὶ γραφόντων, καὶ ἐρωτᾷ

ἂν εἰς ἀντιστάθμισμα τῆς ἁρπαγῆς τοῦ Ναοῦ τῆς ἁγ. Σοφίας ἀπὸ τῶν Μωαμεθανῶν ὁ Χριστιανισμὸς ἦνε παρεσκευασμένος ν' ἀνασυστήσῃ καὶ ν' ἀποδώσῃ εἰς τοὺς Μουσουλμάνους τὴν Κόρδοβαν καὶ τὴν Γρανάδαν καὶ τὰ ἱερὰ ἐν Ἀνδαλουσίᾳ τεμένη, τὰ παρ' αὐτῶν ἁρπαγέντα ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τῆς Ἱσπανίας καὶ μεταβληθέντα εἰς ναοὺς ἢ σταύλους.

Οἱ μουσουλμάνοι παρέμειναν ἐν Ἱσπανίᾳ ἐπὶ 800 ἔτη· τὸν εἰς αὐτὴν ὑπ' αὐτῶν εἰσαχθέντα πολιτισμὸν κατέστρεψαν αἱ βαρβαρότητες τῶν Γότθων, ἡ δὲ μετέπειτα δράσασα Ἱερὰ Ἐξέτασις τῶν χριστιανῶν, κινήσασα φρικτὸν διωγμὸν καὶ εἰς ἀνεκδιήγητα μαρτύρια ὑποβαλοῦσα τοὺς Μουσουλμάνους καὶ Ἰουδαίους, ἐξεδίωξε τοὺς Μαύρους ἐκ τοῦ ἰδίου των οἴκου, ἐν ᾧ ἀπέκτησαν τόσα δικαιώματα, ὅσα οἱ Νορμανοὶ ἐν Ἀγγλίᾳ μέχρι σήμερον.

Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐπέστειλε καὶ ἄλλος τις εἰς τοὺς «Times» τοῦ Λονδίνου (7 Φεβρ.).

Τὸ ἐν λόγῳ τέμενος - λέγει—εἶνε τὸ κύριον θρησκευτικὸν ἵδρυμα τοῦ Μωαμεθανικοῦ κόσμου, κατέχον δι' αὐτοὺς οἵαν θέσιν καὶ ὁ ἅγιος Πέτρος τῆς Ρώμης διὰ τοὺς Ρωμαιοκατολίκους. Διὰ τοῦτο ἡ ἀφαίρεσίς του ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν θὰ προσέβαλε τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν Μωαμεθανῶν, τοῦτο δὲ θὰ εἶχε σοβαρὰς συνεπείας. Καὶ ναὶ μὲν ἡ Τουρκία ἦτο ἐχθρός μας κατὰ τὸν πόλεμον, ἀλλ' ὁ μωαμεθανικὸς κόσμος τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Βορείας Ἀφρικῆς καὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ ὁ Σουλτᾶνος τῆς Χετζάτζης ἔδειξαν νομιμοφροσύνην καὶ συμπάθειαν πρὸς τὸν ἀγῶνά μας... Ὅσον χριστιανικὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ ναὸς τῆς ἁγ. Σοφίας, 450 ἔτη μουσουλμανικῆς κατοχῆς του εἶνε ἀναντίρρητος τίτλος κτήσεως...

Ἄλλος πάλιν ἐν τῷ «Guardian» (6 Φεβρ.) δι' ἐπιστολῆς του συνιστᾷ

τὴν ἐν ΚΠόλει ἀνέγερσιν καὶ προσφορὰν εἰς τοὺς Τούρκους νέου τεμένους, ἀντὶ τῆς ἀφαιρεθησομένης Ἁγ. Σοφίας,

γνωστὸς δὲ ἐν τῇ ἀγγλικῇ κοινωνίᾳ ὀρθολογιστής, ὁ Edward Clodd, ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, ἱστορικὸς καὶ ἐκλαϊκευτὴς τῆς Ἐπιστήμης, μυκτηρίζει τὸ συζητούμενον θέμα καὶ σαρκαστικῶς διηπόρησεν ὅτι δύνανται σοβαροὶ ἄνθρωποι νὰ ἀσχολῶνται περὶ ζητήματα ὄζοντα προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν, κατὰ τοσοῦτο

μᾶλλον, καθ᾽ ὅσον ἡ εἰς τὴν χριστιανικὴν λατρείαν ἀπόδοσις τοῦ ἐν λόγῳ ναοῦ πιθανὸν εἶνε νὰ ἐγείρῃ ἀντιζηλίας μεταξὺ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν κλάδων. Ἄλλως τε δὲ — ἐπιλέγει — (ἐν τῷ «The Nation»)

ὁ ὑπὸ τῶν Λατίνων κατὰ τὴν τετάρτην Σταυροφορίαν συληθεὶς καὶ περιϋβρισθεὶς ναὸς οὗτος, ἀφ᾽ ὅτου κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων διετηρήθη ὑπ αὐτῶν ἐπιμελῶς μέχρι τοῦδε, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Χριστιανούς.

Πᾶσαι αὗται καὶ αἱ τοιαῦται ἀντιλογίαι δὲν ἔμειναν βεβαίως ἄνευ ἀναιρετικῶν ἀπαντήσεων ἐκ μέρους τῶν κυρίων παραγόντων τῆς ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ναοῦ τούτου κινήσεως. Ἐκ τούτου ἕκαστος ἐννοεῖ κατὰ πόσων ἀντιδράσεων παλαίουν οἱ εὐγενεῖς ὑπέρμαχοι τοῦ ζητήματός μας καὶ πόσην εὐγνωμοσύνην ὀφείλομεν εἰς αὐτοὺς διὰ τὸν μετὰ τόσων ἐμποδίων ἀγῶνά των.

Ἦσαν ἤδη γεγραμμένα τὰ ἀνωτέρω, ὅτε νεώτερα ἐξ Ἀγγλίας φύλλα ἐκόμισαν ἡμῖν τὴν εἴδησιν, ὅτι τὸ μέγα συλλαλητήριον, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ συγκροτηθῇ ὑπὲρ ἀποδόσεως τῆς Ἁγ. Σοφίας ἐν τῷ Central Hall, Westminster, ἀνεβλήθη συνεπείᾳ δυσχερειῶν, αἱ ὁποῖαι, ἀναφυεῖσαι κατ᾽ αὐτὴν τὴν τελευταίαν στιγμήν, προὐκάλεσαν τὴν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ἀπαγόρευσίν του. Ὁ λόρδος Bryce, πρόεδρος τῆς ἐπὶ τοῦ συλλαλητηρίου Ἐπιτροπῆς, καὶ ὁ λόρδος Curzon εὑρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συμφωνήσωσιν εἰς τὴν ματαίωσίν του, ἔσπευσαν δὲ νὰ εἰδοποιήσωσι τοὺς ἀνταποκριτὰς τοῦ Τύπου εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων νὰ διαγράψωσι τὰς περὶ τῆς συγκροτήσεώς του δημοσιεύσεις. Ἐν τούτοις ἡ δημοσίευσις εἶχεν ἤδη γείνει καὶ ἑκατοντάδες ἐνδιαφερομένων συνεκεντρώθησαν κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν ἔξω τῆς κλειστῆς εὑρεθείσης αἰθούσης. Τὸ πρᾶγμα παρήγαγε μεγάλην αἴσθησιν. Καθ᾽ ἃ ἀναγράφει ὁ «The Guardian» (27 Φεβρ.), ἡ ματαίωσις ὀφείλεται εἰς γνωσθεῖσαν ἀπειλήν, ὅτι, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ μέγα τοῦτο συλλαλητήριον θὰ ἐγίνετο, καὶ ἂν θὰ ἐξηκολούθουν αἱ ὑπὲρ τῆς Ἁγ. Σοφίας ἐνέργειαι, οἱ Τοῦρκοι θὰ ἀνετίνασσον τὴν Ἁγ. Σοφίαν.

Ἡ ματαίωσις τοῦ συλλαλητηρίου ἐνεποίησε κατάπληξιν. Ὁ στρατηγὸς Sir Samuel Hoare, Ταμίας τῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπέβαλεν ἀμέσως τὴν παραίτησίν του, πικρὰ δὲ σχόλια ἐγράφησαν ἐν τῷ συμπαθοῦντι πρὸς τὴν ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τοῦ ναοῦ κίνησιν Τύπῳ,

χαρακτηρίζοντι τὸ συμβὰν ὡς «λίαν ἀτυχές». Ὁ «The Guardian» ἀποδίδει τὴν αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν τοῦ συλλαλητηρίου εἰς ὑπερβολικὸν φόβον.

Γνωρίζοντες — λέγει — ὅτι ὑπάρχουσι συμμαχικὰ στρατεύματα ἐν ΚΠόλει, εὑρίσκομεν τὴν ἀπειλὴν τῆς ἀνατινάξεως τοῦ ναοῦ κενήν, ὅταν ὅμως θέλῃς τι νὰ ἀπαγορεύσῃς, πᾶς τυχαῖος λόγος παρουσιάζεται εὔλογος. Ἡμεῖς πιστεύομεν, ὅτι ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον ἐξογκώθη ὁ φόβος τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Μουσουλμάνων τῶν Ἰνδιῶν, ἀφοῦ οὗτοι συνεπολέμησαν μεθ' ἡμῶν καὶ δὲν εἶνε εὐνοϊκῶς διατεθειμένοι ὑπὲρ τῶν Τούρκων... Ἡ τουρκικὴ ἐπὶ τῆς ΚΠόλεως κατοχὴ ἐπὶ τέλους κατελύθη, οἱ δὲ Σύμμαχοι θὰ ἀπεδεικνύοντο ἐπιπόλαιοι διδόντες σημασίαν εἰς τὰς κομπορρημοσύνας ἡττημένων ἐχθρῶν.

Ἐντονώτερον ὕφος μεταχειρίζονται οἱ «Church Times» (21 Φεβρ.):

Ἔχομεν ἀνάγκην ἐξηγήσεων, αἱ ὁποῖαι ἀναμφιβόλως καὶ θὰ δοθοῦν.

.. Ἡ ἱστορία τῆς κινήσεως ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τῆς Ἁγ. Σοφίας βεβαίως δὲν θὰ τελειώσῃ μὲ τὸ ἐπεισόδιον ἑνὸς ἀπαγορευθέντος συλλαλητηρίου. Θὰ ἐκπλαγῶμεν μεγάλως, ἐὰν τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο δὲν ἐνισχύσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν κίνησιν.

.. Ἐὰν ἓν συλλαλητήριον ἀπηγορεύθη, θὰ γείνῃ ἄλλο, καὶ ὄχι ἕν, ἀλλὰ πολλά, καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς χώρας. Τὸ συλλαλητήριον ὠφείλετο εἰς τοὺς προσεκτικωτέρους καὶ ἐχεφρονεστέρους πολιτικοὺς ἄνδρας, οἷοι οἱ λόρδοι Bryce καὶ Crewe, καὶ εἰς βουλευτάς, ὡς οἱ Sir Samuel Hoare καὶ Whitley, παρ' ὧν πολλὰ ἐλπίζονται. Τοιοῦτοι ἄνδρες δὲν ἀναμιγνύονται εἰς κινήματα ἐξ ἁπλοῦ προσωπικοῦ αἰσθήματος. Ἀντιπροσωπεύουν μέγα τμῆμα σπουδαίας καὶ ἐπιβλητικῆς κοινῆς γνώμης, ἡ ὁποία φρονεῖ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς Ἁγ. Σοφίας εἶνε δίκαιον, λογικὸν καὶ πραγματοποιήσιμον. Διὰ τοῦτο δὲν ἀποθαρρυνόμεθα. Παρακαλοῦμεν τοὺς συμπαθοῦντας τὸ ἔργον νὰ πιστεύσουν, καὶ τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ κίνημα τοῦτο θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρις οὗ ὁ οὐσιωδῶς δίκαιος σκοπός του ἐπιτευχθῇ. Μία πρόσκαιρος ἀπαγόρευσις μόνον θὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐπιμονὴν ὅλων μας. Θὰ πράξωμεν ὅ,τι μᾶς ἐπιβάλλεται, παρακαλοῦμεν δὲ καὶ τοὺς ὁμόφρονας νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκκλησιαστικά.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δι' ἐγγράφου της ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τὴν ἀναβολὴν κατατάξεως τῶν κληρωτῶν τῶν κλάσεων 1919, 1920 μαθητῶν τῆς Ριζαρείου Σχολῆς.

— Πρὸς ἐξέτασιν τῆς ἐκρύθμου καταστάσεως τῆς Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Λουκᾶ τῆς ἐπισκοπῆς Θηβῶν, ἡ Ἱ. Σύνοδος διώρισεν ὡς ἀνακριτὴν τὸν Σεβ. Ἐπίσκοπον Ναυπακτίας κ. Ἀμβρόσιον λόγῳ τοῦ ἐμπεριστάτου τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου Σεβ. Θηβῶν.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος προέτεινεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὸν διορισμὸν τοῦ ἱεροκήρυκος Γρηγορίου Πλειαθοῦ εἰς τὴν θέσιν ἱεροκήρυκος τῆς Ἐπισκοπῆς Σύρου.

— Ἐπετράπη εἰς τὸν Σεβ. πρ. Ἄρτης Σπυρίδωνα καλούμενον νὰ ἱεροπρακτῇ ἐν Πάτραις, ὅπου εὑρίσκεται.

— Ἐνεκρίθη ἡ παροχὴ δεκαπενθημέρου ἀδείας ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας εἰς τὸν ἱεροκήρυκα Λαρίσσης Θεοφύλακτον Παπακωνσταντίνου, ὡς καὶ εἰς τὸν ἱεροκήρυκα Φθιώτιδος Θεόκλητον Παναγιωτόπουλον. Ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ ταύτῃ παρατηρηθέντος, ὅτι δύο τῶν ἱεροκηρύκων ἦλθον εἰς Ἀθήνας πρὶν

ἢ ἐγκριθῇ ἡ ζητηθεῖσα παρ' αὐτῶν ἄδεια, παρὰ τὴν ἀπαγορευτικὴν σχετικὴν ἐγκύκλιον, ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιτιμηθῶσιν οὗτοι καὶ νὰ δηλωθῇ αὐτοῖς, ὅτι ἐν ἐπαναλήψει θέλουσι τιμωρηθῇ αὐστηρῶς, τοῦθ' ὅπερ γενήσεται καὶ δι' οἱονδήποτε ἕτερον εἰς παρομοίαν παράβασιν περιπίπτοντα.

— Ἐξ ἀφορμῆς αἰτήσεως τῶν ἱερέων Π. Μιχαλοπούλου καὶ Ἰ. Παπαδοπούλου, εὑρισκομένων ἐν ταῖς φυλακαῖς Πατρῶν, ἵνα μεταφερθῶσιν εἴς τινα τῶν Μονῶν τοῦ Κράτους πρὸς ἔκτισιν τῆς ποινῆς των, ἐνεκρίθη δι' ἐγγράφου νὰ παρακληθῇ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅπως ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα συνῳδὰ τῷ ΣΑ Νόμῳ.

— Ἐξ ἀφορμῆς αἰτήσεως τοῦ Νομάρχου Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας περὶ ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν Ἐπισκοπήν του τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Ἀργολίδος κ. Ἀθανασίου, ἐνεκρίθη νὰ παρακληθῇ τὸ Ὑπουργεῖον ὅπως ἐνεργήσῃ σχετικῶς τὰ δέοντα ὡς πρὸς εἰρημένον Ἐπίσκοπον καὶ τὸν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας εὑρισκόμενον Σεβ. Ἐπίσκοπον Θήρας κ. Ἀγαθάγγελον.

— Ἐξ ἀφορμῆς ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Δημητριάδος κ. Γερμανοῦ ἐνεκρίθη νὰ παρακληθῇ τὸ Ὑπουργεῖον, ὅπως ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα καὶ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἱερῶν ἐν τῷ Διδασκαλείῳ Λαρίσσης ὁ εἰδικὸς τῶν ἱερῶν καθηγητής, ὁ διδάσκων ἐν τῷ αὐτόθι Γυμνασίῳ.

— Ἐκδικασθείσης τῆς ὑποθέσεως τῆς ἱ. Μονῆς Ξενιᾶς, ἀπεφασίσθη ἡ ὁριστικὴ τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου παῦσις καὶ ἡ ἐπιβολὴ ποινῆς τριμήνου ἀργίας εἰς τὸν ἱερομ. Ἄνθιμον, ποινῆς πενταετοῦς ἀργίας καὶ ἰσοχρόνου σωματικοῦ περιορισμοῦ ἐν τῇ ἱ. Μονῇ ἁγίων Ἀναργύρων τῆς Ἑρμιόνης Ὕδρας εἰς τὸν ἡγούμενον Γερμανὸν καὶ ποινῆς πενταετοῦς ἀργίας καὶ ἰσοχρόνου σωματικοῦ περιορισμοῦ ἐν τῇ ἱ. Μονῇ Καστορίου Σπάρτης εἰς τὸν ἱερομ. Ἀγάπιον.

— ***Ἐκλησία Οὐκραΐνας.*** — Τῇ ἑσπέρᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐπεσκέφθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην ἡ ἐξ Οὐκραΐνας κατ' αὐτὰς ἐλθοῦσα ἐνταῦθα Ἀποστολή, ἐκθέσασα δὲ τὴν καθ' ὅλου κατάστασιν τῆς ἐκεῖ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἤκουσε παρὰ τῆς Α. Σ. λόγους μεστοὺς ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαθείας διὰ τὰ δεινοπαθήματα τοῦ Ρωσικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται ἐκ τοῦ ἀγρίου διωγμοῦ τῶν Μπολσεβίκων.

Ἐκκλησία Κων/πόλεως. — Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Παρισίων πρὸς τὴν «Ἑστίαν», ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Ταρπεζοῦντος κ. Χρυσάνθου.

Ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τῆς Ἁγίας Σοφίας. — Φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ἄσχετον πρὸς τὸ ματαιωθὲν ἐν Λονδίνῳ συλλαλητήριον τὸ προχθεσινὸν τηλεγράφημα τῆς «Ἑστίας» ἐκ Λονδίνου. Κατ' αὐτό, ἀπεστάλη ἐκ τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης μακροσκελέστατον ὑπόμνημα πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις Πρωθυπουργὸν κ. Λόϋδ Τζώρτζ, δι' αὐτοῦ δὲ ζητεῖται ὅπως παντὶ τρόπῳ ἀποδοθῇ ὁ ναὸς τῆς Ἁγ. Σοφίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Τὸ ὑπόμνημα ὑπογράφουσιν ἐπιφανέσταται προσωπικότητες, οἷον οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Καντερβουρίας, Ὑόρκ, Δουβλίνου, Ἰρλανδίας, οἱ Ἐπίσκοποι Λονδίνου καὶ Οὐΐντσεστερ καὶ ἄλλοι εὐγενεῖς Ἄγγλοι.

Ἐκκλησία Ρωσίας. — Ἡ ἐν τῷ τεύχει τούτῳ δημοσιευομένη Ἔκκλησις τῆς Ἀνωτάτης Διοικήσεως τῆς ἐν Ρωσίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπεστάλη καὶ πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπ. Καντερβουρίας, ἀπαντήσαντα πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ὄμσκ σὺν ἄλλοις καὶ

τὰ ἑξῆς: «Οἱ Ἐπίσκοποι καὶ τὸ ποίμνιόν των, ὑπὲρ ὧν ποιεῖσθε πρός με τὴν ἔκκλησιν, δύνανται νὰ ἦνε βέβαιοι ὅτι πᾶσα ἀπὸ μέρους ἡμῶν καταβάλλεται προσπάθεια ὅπως ἡ δημοσία γνώμη νοήσῃ καλῶς τὴν φρίκην τῶν δοκιμασιῶν τῆς Ἐκκλησίας σας, ληφθῇ δὲ πᾶν ἐξ ἡμῶν ἐξαρτώμενον μέτρον ἀνακουφίσεως, τὸ ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις καὶ αἱ Σύμμαχοι Δυνάμεις εὑρίσκουσιν ἐφαρμόσιμον. Ἱκετεύομεν τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως δι' ὑμᾶς εὑρεθῇ εὐτυχὴς διέξοδος ἀπηλλαγμένη τῶν δοκιμασιῶν τούτων».

Κοινὴ ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὲρ τῶν ἐν Ρωσίᾳ μαρτυρησάντων. — Τῇ 13 Φεβρ. ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπέλυσε πρὸς τοὺς ἀνὰ τὸ Βασίλειον Σεβασμιωτάτους Ἐπισκόπους, τὰς Ἐπισκοπικὰς Ἐπιτροπὰς καὶ τοὺς Ἐπισκοπικοὺς Ἀντιπροσώπους Ἐγκύκλιον, δι' ἧς, κοινοποιοῦσα τὰς ἐξαιρετικὰς δοκιμασίας, τὰς ὁποίας ὑφίσταται ἡ ἐν Ρωσίᾳ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία συνεπείᾳ τοῦ κράτους τῶν Μπολσεβίκων, οἵτινες μέχρι τοῦδε ἀνηλεῶς κατεδίωξαν καὶ ἐφόνευσαν ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ ἁπλοῦς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς κατὰ ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας, ἐνετείλατο ὅπως κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν ἅπασι τοῖς ναοῖς τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τελεσθῇ μία κοινὴ ἐπιμνημόσυνος δέησις «ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν κεκοιμημένων ἀδελφῶν ἡμῶν ἐν πίστει, τῶν μαρτυρησάντων ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσσίας» καὶ «ὑπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι τῇ ἐν Ρωσίᾳ Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ ἐνίσχυσιν ἐξ ὕψους καὶ παραμυθίαν ἐν τῇ θλίψει αὐτῆς».

Ἡ δέησις αὕτη ὄντως ἐτελέσθη ἁπανταχοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἐν συρροῇ πολλοῦ πλήθους εὐσεβῶν, ἀπὸ καρδίας συμπροσευχηθέντων ὑπὲρ τῆς ἐν διωγμῷ ὁμοδόξου Ρωσίας.

— Λιτανεῖαι ἐτελέσθησαν ἐν ἅπασι τοῖς ναοῖς Θεσσαλονίκης ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς τῆς πόλεως ἀπὸ τῆς νόσου γρίππης.

— Ἱδρύθη ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἄσυλον ὀρφανῶν προσφυγοπαίδων, οὗ τινος ἐκανονίσθησαν προσωρινῶς τὰ τῆς λειτουργίας καὶ συντηρήσεως.

— Ἐν τῷ τελευταίῳ (λς'. 30 Δεκ. 1918) τεύχει τοῦ «Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ» δημοσιεύονται δύο ἐκθέσεις τοῦ Σ. Μητροπ. Μελενίκου κ. Παρθενίου περὶ τῆς εἰς Βουλγαρίαν ἀπαγωγῆς αὐτοῦ καὶ τῆς διαρπαγῆς ἁπάσης τῆς περιουσίας του, ὡς καὶ περὶ τῶν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων διαρπαγέντων κειμηλίων τῆς Κοινότητος Μελενίκου.

— Ἐπ' ἴσης δημοσιεύεται ἡμερολόγιον τῶν δεινοπαθημάτων τῶν πατέρων τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Δράμας μονῆς τῆς Εἰκοσιφοινίσσης μετὰ λεπτομεροῦς καταλόγου τῆς διαρπαγείσης ἀνεκτιμήτου περιουσίας της, ἰδίᾳ κειμηλίων καὶ χειρογράφων.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῦ κ. Χαριλάου Ι. Παπαϊωάννου ἀποχωρήσαντος διὰ λόγους ἀσχολιῶν καὶ ἐκ τῆς διαχειρίσεως τοῦ «Ἐκκλησ. Κήρυκος», τὴν ὁποίαν διεξῆγε προσωρινῶς, τὰ καθήκοντα αὐτῆς ἀνετέθησαν εἰς τὸν ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ «Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου» κ. Πέτρον Παρασκευόπουλον.

Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ τοῦ «Ἐκκλησ. Κήρυκος» θερμῶς παρακαλεῖ τοὺς ἀξιοτίμους συνδρομητὰς ὅπως σπεύσωσι νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομήν των ***ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον,*** διότι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν συμπληροῦται ἔτος ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδόσεώς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Εὐγενεῖ ξένῳ ἀναγνώστῃ. — Δυστυχῶς ὁ χῶρος τοῦ «Ἐκκλησ. Κήρυκος» καὶ ὁ χαρακτὴρ τῶν δημοσιευμάτων του δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν ἐν αὐτῷ παροχὴν τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας ζητεῖτε διὰ τῆς τελευταίας ὑμῶν ἐπιστολῆς, καὶ αἵτινες θὰ ἦνε κατ' ἀνάγκην διεξοδικαί. Ἐπειδὴ δὲ πάντοτε διὰ τοὺς περὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν διατρίβοντας εἶνε χρήσιμος πρόχειρος πλήρης καὶ ἐπιστημονικῶς ὀρθὸς Κατάλογος τῶν Πατριαρχῶν πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, διὰ τοῦτο σκοποῦμεν νὰ δημοσιεύσωμεν τοιοῦτον ἐν τῷ μετά τινα χρόνον, ὡς ἐλπίζομεν, ἱδρυθησομένῳ νέῳ ἐπιστημονικῷ περιοδικῷ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν. — ***Αἰδ. Οἰκον. Γ. Κ. Φραντζεσκάκην·*** Ὁ κ. Γ. Π. ἴδιον σύγγραμμα περὶ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν δὲν ἐξέδωκε. Μικρὰν μόνον πραγματείαν ἔγραψεν ἐν τῷ «Ἐκκλησ. Φάρῳ» Ἀλεξανδρείας (τ. Α'. [1908] σελ. 485—492), δὲν ὑπάρχει ὅμως περισσὸν τεῦχος ἐνταῦθα διὰ νὰ σᾶς σταλῇ.

ΝΕΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΑΙ

[Ὁ «Ἐκκλησ. Κῆρυξ» ἀναφέρει μετὰ συντόμου κρίσεως πᾶν σύγγραμμα εἴτε μελέτημα ἐν περιοδικῷ ἢ φύλλῳ, τοῦ ὁποίου ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν αὐτοῦ].

Ἡ Δωδεκάνησος. **(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ). Ἔκδοσις τοῦ «Συλλόγου Δωδεκανησίων». Ἐν Ἀθήναις, τύποις Π. Δ. Σακελλαρίου, 1918.**

Τὸ τεῦχος τοῦτο περιέχει ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ συνηγορίαν ὑπὲρ τῶν Δωδεκανησίων γραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξ. Πάλλη ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως λυθῇ τὸ Δωδεκανησιακὸν ζήτημα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ ἰσότητος δικαιωμάτων μεταξὺ τῶν ἐθνῶν καὶ δικαίας αὐτῶν ἀποκαταστάσεως ἐπισήμων δηλώσεων τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ Συμμαχικοῦ συνδυασμοῦ.

Ἀρχιμ. Εὐαγγ. Ἀντωνιάδου, **διδ. θεολ. καὶ φιλοσ., Ὁ Ἄγνωστος Θεός. Ἀθῆναι 1918.**

Ἡ μικρὰ αὐτὴ πραγματεία ἀποτελεῖ μέρος μείζονος, ἐπιγραφομένης μὲν «ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐν Ἀθήναις», ἐκδοθησομένης δ' ἐν εὐθετωτέρῳ καιρῷ. Τὸ ὑπ' ὄψιν τμῆμα ἐξετάζει μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας τὸ περὶ Ἀγνώστου ἢ Ἀγνώστων θεῶν ἐν γένει, καὶ περὶ τῆς ἀκριβείας ἢ μὴ τοῦ χωρίου Πράξ. 17, 23 ὡς πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βωμοῦ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἀθηνῶν δρχ. 10, Ἐπαρχιῶν δρχ. 12, Ἐξωτερικοῦ δρχ. 15.
Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.

Διευθυντὴς ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Τακτικὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Γραφεῖα ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.

Ἀπευθυντέον: Ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν Σύνταξιν: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος».— Δι' ἐμβάσματα συνδρομῶν καὶ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου: Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος».